

Raluca Maria Mihețiu

SANDADE

- Everything you can imagine is real -

Pablo Picasso

Poezie de citit cu ochii închiși

E doar un poem simplu despre
Cum te plimbi grăbit pe stradă
Și simți deodată dintr-un colțisor
Mirosl puternic de pâine caldă.
Sau despre cum se găsesc,
Fără măcar un gps sau o hartă,
Buzele noastre ca doi magneti:
Cu ochii închiși se creează artă.
Și am trăit mereu într-o adâncă iluzie:
Că posed o ascuțită memorie vizuală
Dar doar prin atingeri, a ta amprentă
O știu mai bine ca pe-o lecție la școală.

Mai sunt momentele astea
dintre două secunde
și parcă țin o eternitate.

Momente-n care e-o pauză totală
de la realitate,
în care mă tot întoarce gândul
la noi.

Trebuie să mă crezi că-ncerc
din răsputeri să le ocup cu altceva.

Cu o mâzgălitură ici-colo,
cu o iluzie că pot să-mi păcălesc conștiința,
dar până la urmă mă păcălește tot ea.
În ultimul timp cumva, spațiul asta
dintre două secunde, în care mă tot îndrept
spre tine
a acaparat treptat câte-o jumătate
din secunda de dinainte
și altă jumătate din cea de după.

Deci dacă stăm să calculăm matematic
(te rog să faci tu căci dintre noi doi,
tu ești cel realist iar eu visătoare)
acest spațiu s-a cronicizat, ca dorul meu
de tine.

Așadar e-o gheară ce mă străpunge adânc
înainte de secunda ce urmează
și până când....
sincer să-ți spun, nu știu până când.
Calculează te rog matematic
până când o să mai doară dorul.
„limită când x tinde la infinit
din x ”.

Și-am demonstrat matematic că dorul
poate fi
la infinit?

De altundeva

Nu se întâmplase nimic neobișnuit
ca să pot spune că
mi-am dat seama în circumstanțe
mai puțin normale,
chiar banale aş zice:
era o zi fierbinte de februarie
pe-o insulă atât de îndepărtată de casă.

Urcam încet un deal atât de plin
de frumos:

albine, frunze, crenguțe.

Și flori:

mai colorate ca gândurile unui îndrăgostit
Nu știu dacă pur și simplu
zâmbetele calde ale trecătorilor
sau soarele care îmi mânăgâia ușor
pielea presărată cu bobîte de nisip
m-au făcut să-mi dau seama
că m-am născut cu un suflet trist,

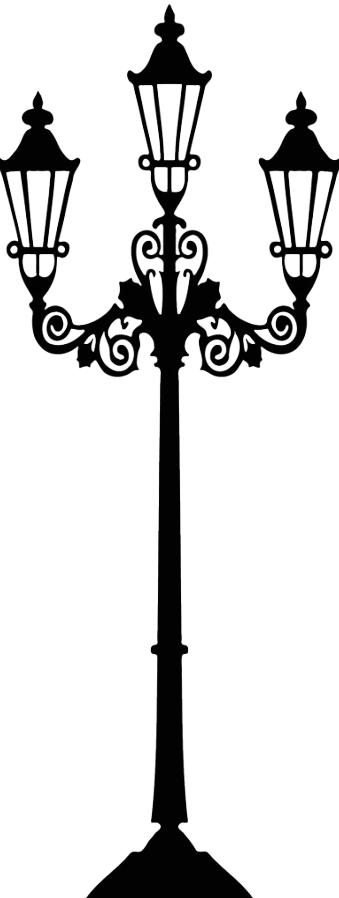
că vad frumosul în timp ce simt durerea,
și că niciodată nu voi putea renaște
din fericire și calm.

Caut să trăiesc
și simt că trăiesc
în momentele în care aud
cum se zdrobește inima în mine:

puțin câte puțin
încet, dulce, insuportabil.
Așa că, te rog, nu-i spune
pentru ce ar trebui să bată
și pentru cine ar trebui să se frângă.
Lasă-mă să trăiesc căci nu sunt de aici
și nici nu mă potrivesc printre voi
și nici iubirea pe care v-o port
nu e din lumea asta
căci n-ar încăpea aici.

Lubire de-o toamnă

Îmi miroase a toamnă
și a parfumul tău intens
la mine pe cămașă,
a puțină dragoste
și fiori reci de la vânt,
a urme palide, șterse
de fum de țigară.
Hai ține-mă de mâna
că-i frig noapte-afară.
În minte-mi răsună azi
doar carpe diem
și-un ritm difuz și lent:
La vie en rose în surdină,
acorduri de Je t'aime encore.
Doar râsul tău copilăresc
când suntem împreună
zile întregi în gând îmi sună.
Îmi împletești ideile-n cap
și degetele-mi printre-ale tale,
iar când privesc adânc
la tine-n ochii luminoși
mai uit că sunt în jur
și felinare.

Trăim într-o piesă de teatru
scena mi-e casă acum
și mă hrănesc cu zâmbete-nghețate,
cu expresii exersate prea mult.
Mai încurc uneori realitatea cu
„pe locuri, cortinele-s sus”.
Tu mi-ai făcut din dramă comedie
și râdem amândoi ca să nu plângem,
din comedie un monolog de dragoste postumanist
unde iubim ca să nu-nnebunim
de-atâta râs.

Schită poezie

Şi-n noaptea neagră-naintând
Trec prin cenuşă-n spre răsărit
Al tău cald suflet veşnic căutând...
Şi-aş merge până... până-n infinit,
Ca şi-o secundă doar să-l întâlnesc
De vise oceanul meu nemărginit,
De amintiri cufăr neprețuit.
Şi sper mereu, necontenit,
Precum un biet, plăpând viețuitor
Care chemarea-şi aude vag, liniștit,
Asemeni unei ultime şoapte de actor.
Şi sper că poate azi te vei răsfrângе
În mii şi mii de sărutări şi versuri
În brațele mele pătate de sânge
Ca însuimi să pricep ale iubirii înțelesuri.

Puțin din tine, puțin din mine,
Puțin din serile de-octombrie
Cu inimi calde și-așternuturi reci,
Promite-mi sincer că nu pleci.
Mă mai întreabă oamenii pe stradă
Ce tot adun puțin câte puțin
Că vor și ei să vadă.
O fi vreo rețetă cu infime cantități?
Vreun puzzle? Ce nu vrei să ne-arăți?
Ce-i drept, în palma mea
E loc exact pentru a ta,
Şi capu-mi stă la fix pe al tău piept,
lar când coloana mi-o îndrept
Am sigur loc de două mimi.
Puțin din tine, puțin din mine
Şi puțin din noi
Şi-apoi puțin mai mult
Până când pot să spun
Că suntem acum amândoi.

Cândva în trecutul apropiat

Nu vreau să-ți cer prea mult
vreau doar să-ți spun să nu mă uiți,
căci eu deja m-am uitat pe mine
și m-am transformat,
în alte sute de ființe,
ce simt și trăiesc acum altceva.
Îți promit și eu că n-o să te uit,
îți voi aminti cândva cine-ai fost atunci
și poate după sute de mii de clipe
și experiențe,
vom reusi să ne regăsim,
să fim altcineva împreună,
să ne cunoastem iar și iar,
să ne iubim iar și iar,
să fim Adam și Eva,
Romeo și Julieta,
Pygmalion și Galateea,
să fim în vieți diferite
tot universul pe rând.

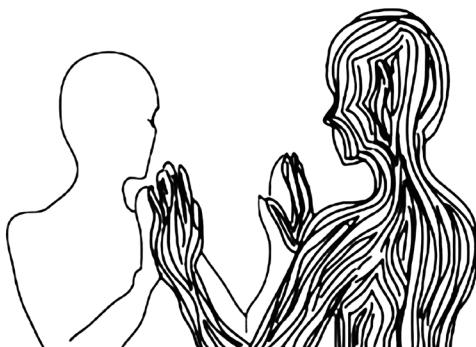
Sărți de pe linie

Cărămidă cu cărămidă
construim o linie de demarcăție
ca să ne aruncăm
de la nivelul ei...
Și cad în gol
mult prea mult timp
ca să mai știu când am sărit
pentru întâia oară.
E cădere în gol
și gol e în cădere
și în mine
ești gol și tu în fața mea,
e armonie,
căci suntem amândoi
sărți de pe linie.

Leapșa

Îți propun să jucăm azi leapșa
și când te prind să tip
ca din gură de leu:
„TU EȘTI!”
Tu ești și ai să-mi fii
ca un joc al copilăriei
în care mă pierd adesea
și mă întreb curioasă
o fi realitatea aşa frumoasă?
Dansăm printre reguli nescrise
tandem, mai călcăm și strâmb
și la cele 10 porunci împreună
c-o daltă lipită de mâna
mai sculptăm un principiu de bază:
când tu îmi ești, eu îți sunt
și când eu îți sunt, tu să-mi fii
iar restul sunt doar copilării.

Matematica iubirii

Adun o amintire cu o amintire
Și le-nmulțesc cu doi pe fiecare,
Cu doi multiplic și orice simțire
Viitorul sumbru suferă o amânare.
Îmi trec secundele de fericire
Ca-ntr-o clepsidră cum se scurge timpul;
Continuă să curgă în neștire,
Tu tot aici ești când se schimbă anotimpul.
Să facem dintr-o clipă o mică eternitate,
Când ni se pierd degetele-ntre ele,
Să-mi spui că pleci cu seninătate
Când știi ca atâtea clipe-s câte stele.
Și-n urmă ne rămân doar amintirile
Cum erai tu cândva și eram eu odată
Așa e mai mereu în viață cu iubirile
Pornim la drum cu inima deja furată.

Cafea

Mi-am pus o ceașcă de cafea pe piept
și-mi bate inima prin ea și o agită,
o răscolește și privesc prelung
o lume nudă strășnic marginită.
Mi-am pus o ceașcă de cafea pe piept
și-mi bate inima de o cutremură
iar dup-un timp în care am fost pierdută în ea
mi-au apărut în față-ai tăi ochi negri,
amari, fierbinți tintindu-mă ca pe un film la cinema.
Mi-am pus o ceașcă de cafea pe piept
și-mi bate inima prin ea și-o răscolește
cum răscolești tu gândurile mele
în cautarea unui ideal al meu
când ești doar fiul lui Sisif
în căutarea a ceva ce nu există
Mi-am pus o ceașcă de cafea pe piept
și-mi bate inima prin ea și-o răscolește.
Brusc mă trezește din melancolie o întrebare:
Lapte? Gheăță? Zahăr punеti?
Ironic mi-o desprind din brațe
Așa cum e ea, fără puls, fără viață
Cum aş putea să-lung amintirea ochilor tăi întunecați,
punând un strop de lapte și puțină gheăță?

Cumva până acum mă pierdeam
în ochii tăi albaștri și senini,
au efect narcotic îți spun sincer:
dădeau o dependență nebună
și parcă nu mai există gravitație:
căci pluteam în ei ore-n sir.
În seara asta însă ai în masină
lumina asta intermitentă
și parcă strigă STOP neîncetat.
Încerci să-mi spui ceva
și tipă tot mai tare lumina asta:
Stop! Stop nu-mi spune te rog că pleci,
stop timp să ne oprim o veșnicie în acum,
stop lacrimi căci noi inundăm planeta,
stop ironia sorții și distanță,
dar nu se-opresc și în final e totuși stop:
Stop noi.

Ce vezi când mă vezi?

Oare ce vezi când te uiți la mine?

Îmi vezi ochii străluncind?

Căci poate am visat ieri puțin mai mult
și s-au luminat;

sau poate am plâns puțin... după mine.

Îmi vezi gropițele când îți zâmbesc?

Sau poate te uiți la firele răzlețe de păr
căci te-ar speria iubirea pe care îți-o port
dacă mi-ai citi-o în ochi și-n zâmbet.

Îmi vezi oare semnele noptilor nedormite?

Pe care, sincer să-ți spun,

nici n-am mai încercat să le ascund
căci până la urmă vreau să mă vezi
așa cum sunt.

Sau poate te uiți atent la degete,
scuză-mă că sunt puțin albastre dar
într-o zi o să-ți arăt că te-am desenat:
în cuvinte, iar o parte din desen mi-e,
din păcate sau din fericire, încă pe degete.

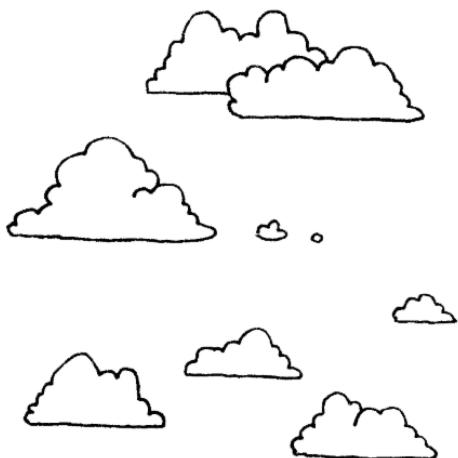
Cu timpul o să treacă: cearneala,
sau poate tu, care acum
îți-ai împălit degetele printre ale mele,
dar totuși mai bine să dispară cerneala
adevărat îți spun că m-ar durea mai puțin.
Poți să te uiți și la mine în suflet dacă chiar vrei,
dar nu e mare lucru, e ca și cum
te-ai uita în oglindă.

Ai mai avea poate în spate câte-o carte,
câte un apus și pe mine:
nimic nou.

Și la mine-n inimă poți să te uiți:
am umplut o cameră cu amintiri,
dar nu te speria: mai avem încă trei,
bine, două, căci una totuși o țin pentru mine.
Înainte să vezi tot ce e persoana mea
vreau să-ți spun doar că sufletul meu
nu ar putea rezista dacă te-ai uita
la fel de dulce și la altcineva.

Deasupra norilor

Deasupra norilor
înconjurață
de oameni și fantome
privesc continuu-n disperare
priveliști monocrome.
În ochii-mi calzi de caramel
se mai scufundă cate-o rază
pe calea-i către inima-mi
sigur o să se piarză.
Și-mi va rămâne sufletul
în frig și tremurând,
în gerul lui ianuarie
căldura căutând.

Argint și sticlă

Venele-mi sunt de cristal,
degetele-s doar argint.

M-atingi
și-al meu fragil,
de sticlă interior
se destramă ușor.

Dar tot ce vezi
e doar argint.

Și nu vreau poate
să...

te mint
dar,
dac-ai ști că
nu-s numai
argint.
Și că...

În mine am un labirint...
de sticlă.

M-ai ajuta înapoi să-l ridic
dacă din când in când,
câte un ciob,
mai pică?

Nepotriviți

Te-aș distruge
și ai rămâne mii și mii
de bucatele,
risipite pe jos.
Aș încerca din răsputeri
să te-asamblez înapoi
și m-aș distrunge și pe mine,
deci ar rămâne pe jos
cioburi din mine,
din tine,
și din noi:
care am fost,
sau poate suntem acum:
doi;
risipiți pe pardoseala
rece și sumbră...
S-ar aduna atâția spectatori
îngroziți,
căci n-ar înțelege
cele ce s-au întâmplat de fapt.

Poți să-i auzi cum strigă
revoltați, exasperați,
ca din gură de șarpe
„, ți-am spus că nu se potriveau”.
Totuși, se află
o mână de ei adunați
să vadă
și să se inspire din
moartea și din învierea unei iubirii
trăite la infinit,
din încarnarea Pheonixului
din tine și din mine,
din amândoi,
sau din ce-a fost odată noi.
Acum?
Acum din cioburile-acelea,
cu migală construit,
e un vitraliu:
în amintirea iubirii eterne
creată pentru doi
nepotriviți.

Septembrie

Să mă ridici atent dintr-un morman de frunze
 Şi să mă scuturi de amintirile rele
Să-mi scrii mereu cu blândeţe pe buze,
Sonete de toamnă când ploile-s grele.
Să mă dezbraci uşor când picur-afară,
De haine, de griji, de tot ce-i în plus
 Şi să-mi spui te rog seară de seară
 Că n-ai da furtuna pe un apus.
Să-mi cântă în culori fiecare trăire,
Cum frunzele-mi spun totdeauna ce simt...
 Septembrie, ce timp ideal de iubire,
Căci toamna ciocârlile nu ne mai mint.
 Să ne-necăm zi de zi în adâncile bălăi
 De poezie, de basm şi tandreţe
Să scriem de toamnă cucernice cărţi
S'avem unde ne pierde la bătrâneţe.

 Ti-am lăsat chiar azi pe masă
 O cană plină cu cafea amară
 S-o savurezi în tihă pe terasă,
Când frigul dimineții te străpunge-afară.

 Tot pe masă ţi-am lăsat laptopul
 Şi-un vraf de documente capsate
 Dar ce să vezi? Ai schimbat desktopul,
Căci nu mai suntem noi, ci doar pătrate.

 Am lăsat şi-un carneţel să-mi scriii,
 În nopţile în care ai să mă visezi,
Căci ştiu că într-o după-amiază ai să vii
 Şi o să fii surprins că nu ai să mă vezi.

 Aşa cum ştim, în filme şi literatură,
Iubirea e-n gesturi măreţe şi se laudă,
 Nici nu există vreo rea conjunctură,
Dar în realitate o şoştim şi poate să ne-audă.

Lasă-mă să te iubesc

le simt...

M-am săturat de-atâtea
rime false
și de povești care n-au fost:
eu sunt un fel de Petrescu,
să ies din mine sigur n-are rost.
În consecință-ți spun că
te-am visat azinoapte
și poate și alaltăieri
râdeai și mă țineai aproape,
dar m-am trezit
și știi cum e viața reală,
cum nu te lasă nici să speri.
Așa c-am fost la farmacie
și-am cumpărat
tot ce mă face s-ațipesc,
deci nu-ncerca să-mi spui tu mie
că eu cu forță nu pot să iubesc.

Mă pierd destul de des
și mă trezesc printre clișee.
Vreau să îți spun ce simt:
direct și sincer:
deci o să mă exprim prin onomatopee;
sper că există un echivalent
și pentru bătăile inimii,
căci altfel, n-am nicio idee.

Mă urc în lift încet și sigur
 Și mă întind cumva alene
 S-apăs pe unu să pornim
 Când brusc mă ia de mâna
 „La unu? Nuu, mergem mai sus”
 Apasă doi și-mi zic confuză
 O fi păcat că i-am iubit deodată?
 Dau să cobor dar iar mă prinde
 „Chiar crezi că scapi și pleci aici?
 Îți spun eu unde mergem”.
 Din ochi ii săgetau scânteie
 În timp ce îmi zâmbea fanatic.
 Se sprijină c-un băt pe nouă
 Și-apăsă ferm și hotărât
 „Pe tine te-ai trădat o viață”.
 Se mișcă liftul tot mai agresiv
 De parcă e un Roller Coaster
 Ce lasă urme circulare-n nori
 Doar că de data asta știu
 Că astea-s cercuri din infern.

Vuiet

Vuietul de-afără,
 l-aud la mine-n piept,
 și-n zilele de vară
 atunci când nu-l aştept.
 Și iartă-mă că nu cred, Doamne
 că vantul spulberă doar frunze,
 dar mai mereu la mine-n suflet
 e-un vânt ce suflă amintiri ascunse.
 Și poate ploaia
 tu n-o simți aşa puternic.
 O am doar eu în inimă,
 alunecând cucernic.
 Pe lâng-o lume atât de plină
 de vuietul naturii asurzitor,
 mai e o lume-n mine:
 cu fulgere
 călăuzindu-mi sufletul veșnic călator.

Chimie

În față am o ceașcă
plină cu cafea
amară.

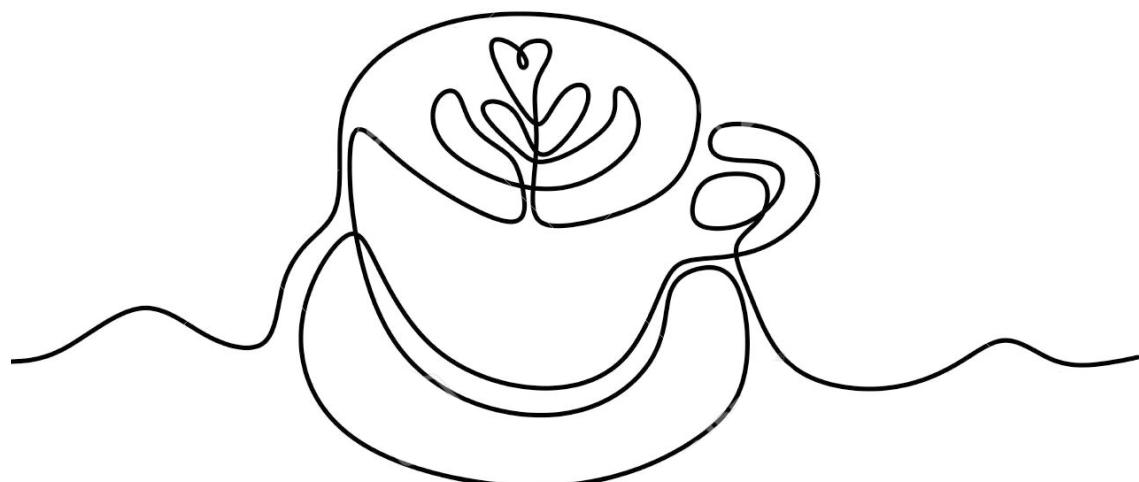
Mă scufund printre
substanțe-otrăvitoare
miroase a
chimie...oare?

Soluții, amestecuri omogene
dezintegrări,
topiri...
în principal atunci
când ma uit la tine în ochi.

Și mă descompun
ca și cristale
de sare
în apă

dar pân' la urmă,
nu-i un lucru rău
căci astă-nseamnă
că poate, cumva,
ne potrivim,
după o lege scrisă:
a similitudinii.

Și totuși parc-am auzit
că nu sunt întru totul
miscibile,
cristalele cu apa...
deci sunt confuză acum
dar totuși
am pornit la drum
și de catalizator ce face
iubirea reversibilă
n-am auzit.

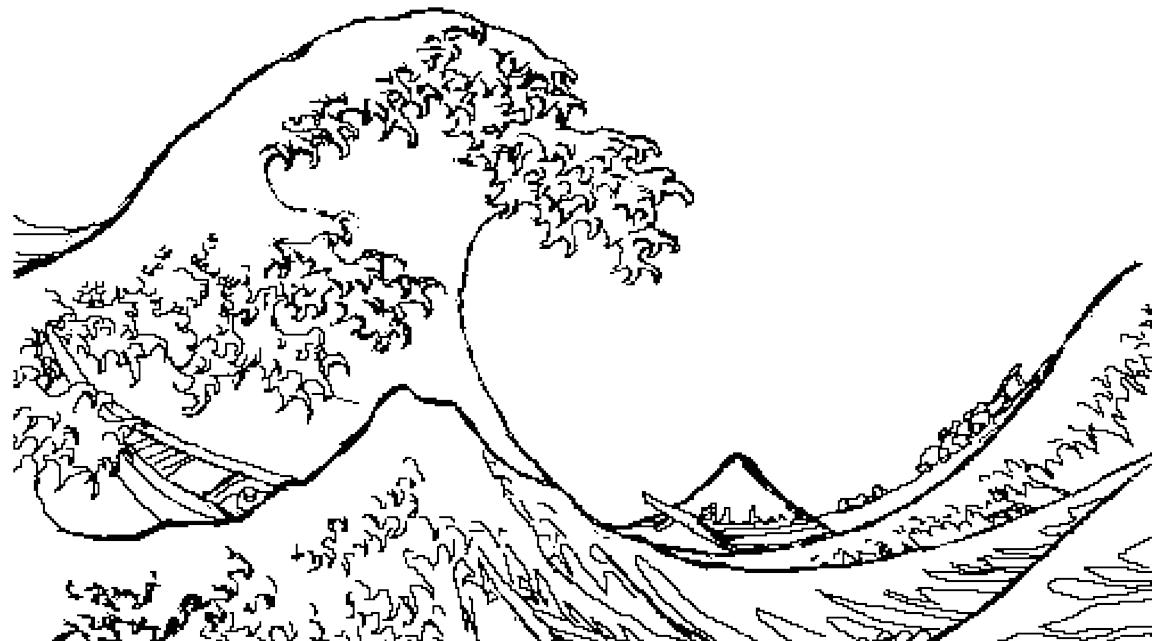
E cald iarna

Cu lumińe-n minte
și în ochi,
și brazi înalți,
ce-i furi
s-ajungi în suflet,
cu stele-n loc
de soare
și conversańii,
nu doar monolog
acesta este numai un prolog
la serile de iarnă lungi și reci.
Pe clinchetul de clopońei
dansează grańios magia
și n-ar dansa
de n-ar fi frig afară,
căci mâinile-s reci,
dar sufletu-i cald
și din ochii tăi se nasc
zile toride de vară.
Hai să ne pierdem
printre stele
și când e dimineańă,
prea devreme,
să-ńi împletești
visele
cu-ale mele.

Briza

Briza astă de vară
mă tot aduce înapoi
la tine
la serile de vară târzii
la luminile colorate
da, și întepăturile de Tânără
nenumărate.
Și mi se joacă cu părul
la fel de tare
cum mi te joci tu cu gândurile,
dar nu-mi mai ajung acum
rândurile.

Te las cu urmele
făcute de Tânără
pe mâini;
sau să fie
în suflet oare?

Rutina de dimineată,
Paradoxal, nu începe
Cu spălatul pe față.
Începe cu noi doi împreună
Și vai cât de bine sună!
Nici nu mai am nevoie de cafea,
Căci, mă trezește sigur,
Dimineața devreme privirea ta.
Si ce cremă de hidratare
Când pielea mi-e fină
Dup-o singură sărutare?

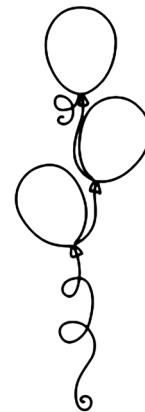
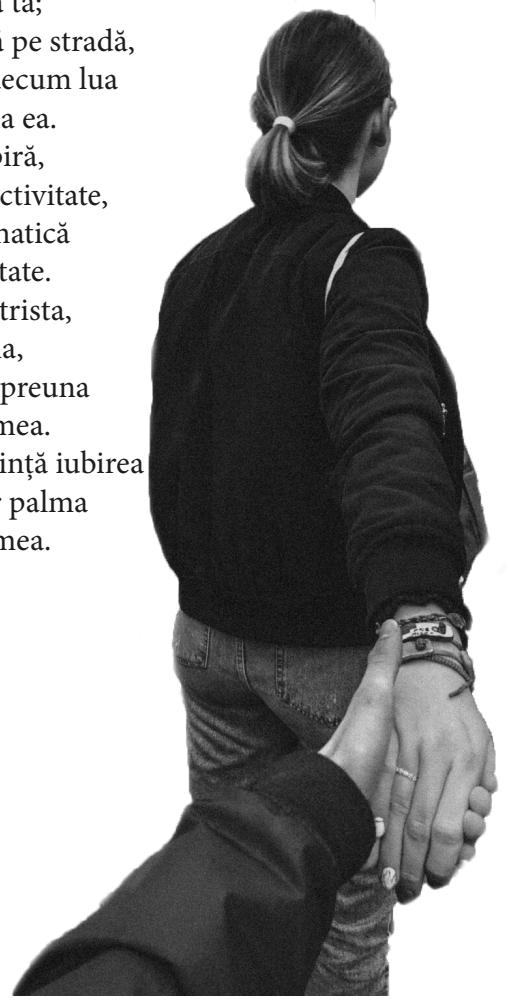
Să mă machiez în oglindă
Încercam des odinioară,
Până când, într-o zi,
Ai aruncat oglinda afară
Și ai spus enervat la culme,
Că eu pentru tine sunt
Cea mai frumoasă din lume.
Nici blush nu mai folosesc,
Îi dobândesc mereu natural,
Când zilnic îmi spui te iubesc.
De-aceasta rutină a noastră,
Niciodată nu mă plăcătesc!

Ocupată

Nu știu câte gropițe
sau câte semne ai,
nu știu nici cum arăți
în clar de lună,
căci a trecut atâta vreme
și nu vrea nimeni să îmi spună.
Nu-mi amintesc culoarea preferată,
nici cum pe sora ta o cheamă
și recunosc, mi-ai spus nu doar o dată.
Îmi pare rău,
eram prea ocupată
gândindu-mă cum sa te iau de mâna.
Probabil nici nu te cunosc prea bine,
deci n-au mult sens ale mele versuri,
dar plouă-afară atât de tare
și vreau să scriu cu disperare,
dar tot ce-mi vine-acum în minte
sunt doar cuvinte care să te-alinte.

Lumea din palma ta

Imensă e lumea
din palma ta;
Şi plimbându-mă pe stradă,
nu-mi pot nicidcum lua
gândul de la ea.
Şi-mi inspiră,
pe lângă abstractivitate,
o briză tomnică
de singurătate.
Dar nu te întrista,
căci iarna,
o să-o aduc împreuna
cu lumea mea.
Când frigul amenință iubirea
o să-ți acopăr palma
cu palma mea.

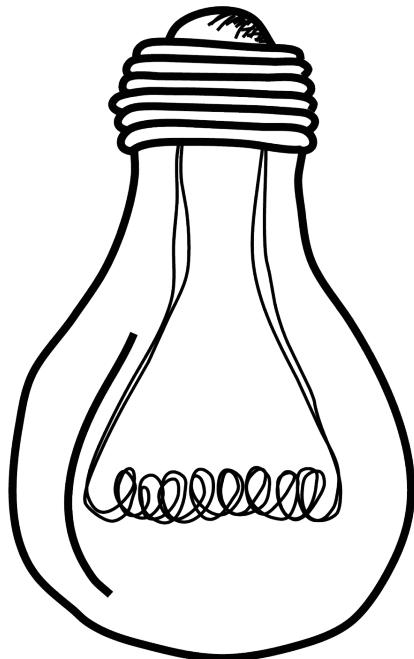
Caută-mă

Caută-mă:
într-o zi caldă de primăvară
într-o zi senină de iarnă
într-o noapte îinstelată de vară
Nu-ncerca
să mă găsești
în realitatea lui „acum”,
căci nu mai exist
în timp și spațiu.
Altcineva!
Sunt altcineva în fiecare zi
Caută-mă în poezii
Caută-mă în ce-am scris despre tine
în amintiri, în atingeri.
Poate o să simți ce-am simțit și eu;
poate o să mă simți;
și-a doua zi ai să mă minți
Caută-mă la tine în inimă
Și dacă nu mă găsești
atunci, te rog
Nu mă mai căuta

Lumină artificială

Am unit stelele-ntre ele
ca-n cărtile pentru copii
să văd imaginea-n ansamblu,
și-n în tot întunericul
din seara astă
văd doar o scară
ce urcă-n spirală
spre tine.

De-atata timp n-am mai avut contact,
mai știi cum se isca
între noi mereu
un sentiment electric?
Acum le-am adus înapoi,
și contactul și electricitatea
doar eu,
dar între lampă și-ntrerupător
căci în lumina astă artificială
nu se mai văd stelele de afară
și nici teama mea de
ceea ce s-ar fi întâmplat
dacă poate aş fi urcat.

Dezintegrare

Cu ochii închiși m-agăț de tine,
Suntem în stadiul de dezastru avansat
Și nu știu dac-o să ne fie bine,
Bucăți din mine ai furat treptat.

Cu mâinile-nclăstite am prins
Ce-a mai rămas din mine, tine și din noi
Mai ține încă cinci minute focu-aprins,
Apleacă-te și dă-mi chibrituri din noroi.

Față în față, c-o biată flacără-ntre noi,
Nu știu dac-așteptăm să moară sau să-nvie,
lar rănile nu au trecut, ci fac puroi
Si doar o flacără nu dă căldură și ne-mbie.

Am adormit pe jos cu sufletele degerate
Și mie-mi zboară gândul repede-n trecut
Spune-mi, ți-e sufletul în altă parte?
Vai și ce clipe, ce clipe dulci noi am avut.

Să-mi dai să-mi injectez în vene-acum
Câteva grame de serotonină din ce-a fost,
Căci amintirile pe jos sunt numai scrum
Să-ncerc să le aduc la viață n-are rost.

Planuri

Mi-am proiectat viitorul
pe-o tablă de plută cât un perete.

Am fixat cu ace de gămălie
atâtea idei c-am golit o cutie,
dar cumva într-un mod difuz
toate apusurile de vară profunde
s-au transformat în răsăriri
cu glume proaste și hanoracele lui.

Rând pe rând am mai desprins
câte-un ac de gămălie
și l-am aruncat înapoi în cutie.
Câte unul pentru fiecare plan
transfigurat brutal de-a lungul unui an.

Am scos tot ce era perfect:
prietenia și iubirea ideală
și le-am depozitat departe într-o hală.
Când stau acum să socotesc
dacă e bine sau cumva greșesc
constat că an rămas cu tabla goală
ce contrastează-n mod strident
cu sufletul plin, evident
de compromis și imperfect
de-o viață ce n-are defect

Vicii

Dintr-o mulțime de vicii
m-am ales cu tine.

Nu știu cum,
dar ai venit împachetat:
în confuzie.

Și m-am grăbit să te scot la lumină,
dar ce să vezi?

Că nu te desprindeai nicicum
de ambalaj.

Parcă nu voiai.

Așa că ghici ce:
cu țigara-n gură
și după al treilea pahar
nu știu dacă să încerc
să te smulg de-acolo
sau dacă să te dau mai departe:
drept cadou.

Poate am nevoie de tine totuși.
Tu știi?

Cu 2 de "n" (LS)

Privesc atent la chipul tău
și-mi sare-n ochi câte-un pistrui;
cu ochii calzi și captivat
te uiți prelung în depărtare.
Să fiu eu oare visătoare...?
...sau ești ocean, uitându-te la mare?
N-aș vrea să mă-nțelegi greșit
„ocean” îți spun că....
ești nemărginit:
n-ai limite-n gândire
și mă intrigă cumva aparte
căci ți-am ajuns eu muză,
în loc să-mi fiu eu mie
un creator de arte.

Și faci cumva cum doar tu știi,
ca dup-o zi ploioasă,
când vin cu lacrimi-n ochi acasă,
s-apără ușor gropițele-mi zglobii.
Și-aș putea să scriu teze de doctorat
de ochii tăi albaștri:
ai dus cumva o viață de sihaștri?
sau cum de-ai tăi s-au luminat?
Îmi scrii și versuri, mai serios;
eu te descriu, aşa, în glumă,
dar nu cred că există vreo cutumă
și nici vreo lege-n poezie:
pe asta ți-o dedic eu ție.

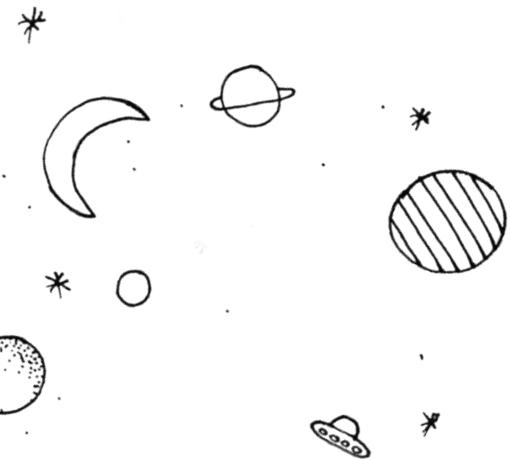

Architect

Mă pierd destul de des
și mă trezesc printer clișee
Vreau să îți spun ce simt:
direct și sigur
deci o să mă exprim prin onomatope;
sper că există un echivalent
și pentru bătăile inimii,
căci altfel, n-am nicio idee.

La mine-acasă găsești numai idei
și rafturi pline cu iubire,
Să știi că poți veni să stai cât vrei,
Dar trebuie să-mi lași ceva-nainte de ieșire.
Nu am nici mobilă, nici lucruri materiale,
Am construit-o singură, sunt arhitect.
Pereții-mi sunt din proaspete migdale,
Nu te speria, n-are nici cel mai mic defect.
Conștientizezi că nu poți să îmi lași un set de ceai
și nici tablouri sau argintărie,
Îți cer ceva ce sigur ai:
Să-mi pui iubirea ta, pe raft, într-o cutie
Iar dacă pentru mine n-a rămas deloc,
Așteapt-altcineva sigur să vie.

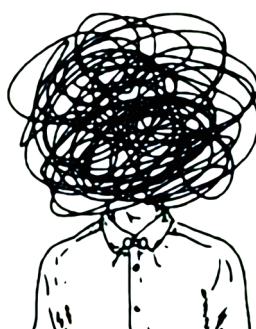
Două lumi

Să nu îmi spui acum
că nu vezi luna
și c-ai trecut pe lângă ea,
fără să admir,
să nu îmi spui că ști că-i numai una
și n-ai oprit să sorbi pe toată din priviri.
Prin valuri ai trecut fără să simți,
prin viață poate ai trecut la fel,
degeaba-ncerci acum să te mai minți
când știi și tu că nu a fost altfel.
Ți-au zburat verile de parte...
Puteai să scrii romane despre ele,
să scrii și despre mine-o carte:
cum ți-am intrat evlavios sub piele.

Ai tras vreodat-adânc aer în piept?
Să-ți treacă prin vene magie?
De fapt, răspunsul tău nu îl aştept,
să cred aşa ceva e pură nebunie
În stufăriș eu mă opream să scriu,
în stufăriș constant tu te-nțepai.
De mâna, dar de parte, știi
Când eu zburam tu din păcate doar mergeai.
Nu-nțelegi acum de ce-am plecat
era totul perfect în mintea ta,
acum numele meu e blestemat
„nu m-a iubit cu siguranță, MERIT ALTA”

Ai creat cea mai frumoasă
pictură avangardistă
cu vârfurile degetelor tale.
Ai început să-mi desenezi
pe-ncheieturi, pe gambe
și genunchi
pân-ai ajuns la buze.
Parcă eram desprinși
dintr-un tablou de Munch
sau de pe poarta lui Brâncuși
Mai știi?
Și ți-am fost muză atât de des,
am fost chiar pânză
pe care aruncai doar gânduri nude;
miroseam parfum, iubire și țigări adesea,
deși niciunul nu fumam,
dar de iubit, iubeam.?
După un timp pluralul
s-a transformat în singular:
din „încheieturi” în „încheietură”
și tristul „încheiere”
tu cu arta ta, eu cu a mea,
dar arta ta e despre mine
și arta mea e despre tine.
Rămâi cu bine/mine !

O inadaptată
care se bucură
de-a sa condiție
cum se bucură
de-un ultim moment
cu el
și-ncearcă să lase
urme
doar pe hârtie,
nu și pe oameni
căci de pe ei,
de obicei,
dispar cât ai clipi:
și zgârieturile de pe spate
și urmele din suflet.

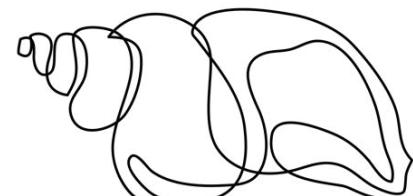
Cuvinte

Şi cum aş putea în cuvinte să-ti spun
Că marea-i albastră şi eu sunt pe drum
Şi cum aş putea în cuvinte să-ti spun
Că infinitul cer mă conduce de-acum
Şi cum aş putea în cuvinte să-ti spun
Că vreau să cutreier lumea de nebun
Şi cum aş putea în cuvinte să-ti spun
Că vreau să găsesc în mine ce-i bun
Şi cum aş putea în cuvinte să-ti spun
Că-s singur mergând şi visele-apun
Şi cum aş putea în cuvinte să-ti spun
Că-n sufletul meu aş dori să adun
Amintiri iubiri şi clipe si trăiri
Să-nlocuiască golul
Ce l-am lasat
Când ai plecat.
Şi vreau să cred
Şi să iubesc
Căci cerul, luna şi stelele
Incă răutăţilor răzbesc
Şi vreau să râd
Şi vreau să simt
Căci de-acum trăiesc.

Şi crezi că-n cuvinte să-ti spun aş putea
Că inima-mi e mare şi lumea e rea
Şi crezi că-n cuvinte să-ti spun aş putea
Că tot ce-mi doresc e doar în lumea mea
Şi crezi că-n cuvinte să-ti spun aş putea
Că lumea aceasta nu simte, nu vrea
Şi crezi că-n cuvinte să-ti spun aş putea
Că cerul batran şi-a grijit bunătatea
Şi crezi că-n cuvinte să-ti spun aş putea
Că sunt departe şi totuşi
Aproape
De mine...
Şi inima-mi saltă
Şi sufletu-mi cere
Şi acum sunt iar gata
să le ascult
Fară tăcere
Şi vreau să fiu
Şi vreau să ştiu

Univers

Picioare goale
 și zile fierbinți
 Fericire și
 Valuri cuminți.
 Cu pielea arzându-mi
 Înaintez prin viitor.
 Zdrobesc între degete
 Tot ce e trecut
 Nisip
 Valuri
 Amintiri
 Pe tine.
 Și-universul acum e plin:
 De mine, de mâine,
 De putere, de curaj,
 De fire de lumină,
 De noi.
 Un noi în care am rămas goi
 Pe dinăuntru.
 Un noi ce-a fost atât de viu
 Doar în minte.
 Deci universul acum
 E plin doar de mine.

Martie

Să ai un Martie frumos,
 cu cântece de ciocârlii
 și versuri de iubire,
 cu flori de nu mă uita
 și gura leului
 ca să nu uiți cât de frumoasă era
 atunci când știa ce voia.
 Să-ți fie zilele tot mai lungi
 să ai timp s-o găsești
 prin poezii, cărți și amintiri,
 iar nopțile scurte și reci
 să-ți dai seama că viața
 nu-i doar zile calde și eterne iubiri.
 Să-ți încâlzească soarele ușor pleoapele
 când pierdut prin magie gândești:
 „ce aprilie cald vine”
 și să-ți pătrund-o adiere rece
 prin haine până-n gânduri,
 să-ți spună ferm că în „acum” trăiești,
 că-i prezentul, și să-mi fi prezent,
 și că viitorul e mâine și azi e azi,
 în aprilie poate culegem flori topaz.

Paletă de culori

Prezent pătat
de-o mie de culori.

Promit c-am să te-nvăț să zbori
chiar dacă eu încă n-am învățat.

Mi-ai colorat din pagini,
puțin câte puțin,
și-acum încerc să mă abțin
să nu trăiesc doar în imagini.

Te-ai aruncat în fața mea
și mi-ai promis că-mi ești
paletă de culori,
dar mă îneici în negru,
mă omori.

Prin măduvă-mi străfulgeră fiori
când mă gândesc cum te-au ținut,
poate mai strâns și alți pictori.

Profund mă macină o-ntrebare:
acest tablou din fața mea
e munca mea sau munca ta?

Mai bine hai s-alegem la-ntâmplare.

Mângâiere

Nu-i om fără defect,
Nici mare fără val,
N-ai zâmbetul perfect,
Nici râsul infernal.

Și greierii unoieri mai tac,
Când noaptea-i grea și rece,
Eterne nu-s nici florile de mac
Căci timpul zboară, el nu trece.

Te-aș fi iubit mai mult,
În serile de vară.

Aș fi putut să te ascult
Spune-mi, ce faci diseară?
Se lasă gerul peste mine,
Ușor și sigur cum ii e firesc,

Mi-e sufletu-ngheteț sau îmi e bine?
Știu doar că nu te mai iubesc.

Se leagănă încet, dar neîntrerupt,
În vântul înghețat și nemilos
Crengile ca un giulgiu sfânt,
Ce înfiorător și ce frumos.

Mă fură lin o adiere,
Mă duce-n sus spre răsărit...
Să fie oare-o mângâiere,
Că poate nici nu te-am iubit?

Îți spun că mintea nu mi-e casă,
E mai degrabă un apartament
Şi-n fiecare noapte ce se lasă
Încep să urle voci în mod strident.

Sub noi stau o negresă şi-un chinez
Ce-amenință c-ucid iubirea într-o clipă:
.. Promit că iau copiii şi-emigrez
Să ştii că te-am văzut pe drum c-o altă tipă.”

Şi tipă de se-aude pan' la şapte,
La cel ce scrie încotro poezii,
Îi tremură cuvintele-n carnet noapte de noapte
Şi s-aranjează până dimineaţa pe hârtii.

Trec săptămâni întregi pline de ceartă,
Vin după declarații de iubire, nopți de-amor
Din nou dragostea lor este motiv de artă,
Oprește radioul, de vorbe dulci s-aud mi-e dor.

Iubitule în mine e doar distropie
Şi un bătrân de la etajul trei îmi spune
Că sentimentele-s de fapt numai chimie
Dar vreau să fiu cu tine când soarele apune.

Şi vieţuiesc atâtea entităţi în mine,
De gălăgia infernală tâmpalele-mi zvâncnesc,
Dar când mă uit la tine-n ochi mi-e bine,
Mă-ndeamnă toate să-ti şoptesc că te iubesc.

